

7. STUDIJA

ZAKON NOVOG STVORENJA

Davanje zakona podrazumijeva sposobnost držanja tog Zakona—
Božanski Zakon kao Izvorno Zapisan—Zakon Života nije mogao
biti dan paloj rasi—Otkupljenje nije preko Zakona, nego preko
Milosti—Savez Zakona ispunjen i Novi Savez ovjeren Jednom
Kristovom žrtvom—Sinajski Zakon samo za Tjelesni Izrael—
Zakon Novog Saveza—Zapovijed pod kojom su sveci
razvijeni—Novo Stvorenje Odvojeno i različito u Božanskom
odnosu i u Savezu—Rast u shvaćanju Savršenog Zakona—
Trčanje prema Cilju i Naknadno Stojanje kod Njega—Zlatno
pravilo—Savršeni Zakon Slobode.

DAVANJE ZAKONA od strane bilo kojeg nadležnog tijela podrazumijeva sposobnost primatelja da drži taj zakon, ili neku pripremu za opraštanje prekršaja pod istim. Davanje zakona pretpostavlja mogućnost njegova kršenja, i, dakle, zakon uvijek ima kazne prikačene na njega. U slučaju oca Adama, koji je, rečeno nam je, bio stvoren na sliku i priliku Božju, i na koga je došla osuda ili prokletstvo zbog neposlušnosti božanskoj volji, mi zaključujemo da mu je morao biti dat zakon, i da je bio dovoljno izričit, u protivnom nije mogao biti kao prestupnik pravedno osuđen od strane svog Stvoritelja. Jasno nam je rečeno da je Edenski grijeh bio neposlušnost prema božanskoj zapovjedi. Pravda kazne smrti koja je došla na Adama, i kroz njega se na prirodan način proširila na njegovo potomstvo, podrazumijevalo je njegovo shvaćanje zakona pod kojim je bio, i da je to svjesno prestupio: u suprotnom bi greška bila kod zakonodavatelja. Da je Adam bio u stanju da primi božanski zakon, a da mu se povinuje, dokaz je i činjenica da nije bilo

nikakve pripreme za kršenje tog zakona—bez posrednika—nego je kao rezultat kršenja puna kazna došla na njega.

Nemamo nikakvih zapisa o tome da je Stvoritelj predstavio ocu Adamu i majci Evi kodeks zakona napisan u kamenu ili na drugi način; i kako je takva kodifikacija zakona u biti uobičajena danas, zbog ljudskih slabosti, mnogi nisu u mogućnosti vidjeti na koji način je savršeni Adam posjedovao savršen zakon, prema kojem mu je bilo suđeno i, kroz neuspjeh, bio je osuđen. Greška je pretpostaviti da se zakoni moraju napisati izvana—na papiru, kamenu itd.—i ne shvatiti da bi još uzvišeniji oblik pisanja božanskog Zakon bio u stvaranju čovjeka tako u skladu s načelima pravednosti da bi bilo ispravno reći da božanski Zakon—shvaćanje ispravnog i pogrešnog—bilo napisano u savršenom organizmu. Na taj način Božji Zakon je zapisan u njegovom vlastitom biću i u onom od svih anđeoskih vojski, te je tako, također, božanski Zakon bio napisan u samoj građi Adama i Eve. Oni nisu bili skloni grijehu. Oni su, umjesto toga, bili skloni pravednosti. Bili su pravedni, okruženi pravednim i savršenim uvjetima, te svjesni svojih obveza prema svom Stvoritelju, i svjesni svojih odgovornosti da se pokore svakoj njegovoj naredbi; i znali su, ne nejasno, nego točno, što je on zapovijedao. Bili su, dakle, bez isprike u njihovom prijestupu. Milosrđe bi se moglo ispričati zbog njih, pozivajući se na njihovo neiskustvo itd., u pogledu kazni; ali činjenica da možda nisu u potpunosti shvatili ono što je činilo kazne za grijeh ne mijenja drugu činjenicu da su znali razliku ispravnog pravca postupanja od pogrešnog. Znali su da je ispravno slušati Boga i da je krivo ne poslušati ga—u potpunosti odvojeno od shvaćanja o tome koje bi nedaće slijedile neposlušnost. Apostol potvrđuje izvještaj iz Postanka u svim tim detaljima, govoreći da, „Adam nije bio prevaren”—da je počinio prijestup svijesno, namjerno, i da je tako naveo na sebe prokletstvo, ili kaznu namjernog grijeha, koju je njegov Stvoritelj prethodno bio objavio, naime, smrt.

Dok danas gledamo oko sebe nalazimo da je svijet općenito u znatnoj mjeri izgubio tu izvornu sličnost Bogu u kojem su naši praroditelji bili stvoreni—oni su izgubili mnogo više od intuitivnog uvažavanja ispravnog i pogrešnog. Božanski zakon, jednom jasno i izričito usađen u ljudsku prirodu, bio je, u vrlo velikoj mjeri, izbrisan tijekom proteklih šest tisuća godina „vladavine grijeha i smrti.” Bog je, kroz svoju komunikaciju s nekima od ljudske obitelji, u znatnoj mjeri oživio izvorni zakon u mnogim srcima, vraćajući manje—više duboko razna obilježja pravednosti; pa ipak, čak i među najciviliziranijima i najkristijaniziranijima, nitko se ne usuđuje vjerovati, nekvalificirano, vlastitoj prosudbi o ispravnom i pogrešnom u vezi raznih pitanja. Stoga još uvijek se treba postaviti pred nas određene božanske standarde ka kojima možemo ići, i prema kojima možemo ispraviti svoje procjene pravog i krivog, i približiti ih još bliže božanskom cilju. Ipak, čak i među najdegradiranijim narodima poganskog svijeta, često nalazimo elemente savjesti, te određene manje ili više grube koncepte pravog i krivog. To su iskrivljeni i deformirani ostaci izvornog zakona ljudskog bića, u skladu s kojim je izvorno bio stvoren na „sliku Božju.” Apostol ukazuje na to stanje stvari među poganima, govoreći: „njihova se razmišljanja među sobom optužuju ili brane.” On izjavljuje da oni tako „pokazuju djelo zakona zapisano u njihovim srcima”—ostaci izvornog zakona, fragmentarnih dokaza da je nekoć bio prirodan čovječanstvu. (Rim. 2:15)

Među ljudima postoje zakoni za kriminalce i zakoni za one koji nisu kriminalci—(1) zakoni o državljanstvu, koji jamče život, mir, slobodu itd., poslušnima, i koji odgovarajuće prijete prekršiteljima gubitkom slobode, povlastice itd., u zatvoru. (2) Zakoni koji reguliraju osuđenike s više ekstremne težine, osim ako se slijedi tijek umjerenosti; ali im ni u jednom smislu riječi ne nudeći slobode.

Tako je i sa božanskim zakonom. Imamo, prvo, izvorni zakon prema kojemu je Adam bio stavljen na suđenje. Imao je

prednosti i blagoslove za početak—život, mir, sreću, i svaku potrebitu stvar. To mu je bilo zagarantirano dokle god bi ostao poslušan svom Stvoritelju: i smrtna kazna je bila pridodata neposlušnosti—„Umirući ćeš umrijeti”; i ta se kazna na prirodan način proširila na njegovo potomstvo. Dakle, od vremena Adamovog prijestupa, on je bio krivac, osuđenik, lišen životnih nada koje je prethodno uživao; lišen svog Edenskog doma; lišen svojeg bivšeg zajedništva sa svojim Stvoriteljem. Nepripremljena zemlja bila je njegova velika kaznionica, a grobnica njegov vječni zatvor. Zakon koji je vladao nad njim ranije sada je došao do kraja, u smislu da mu više nije davao niti jednu nadu ili izgleda za život, nego ga je već osudio na smrt. On više nije bio pod zakonom života, niti je ijedno od njegove djece bilo rođeno pod tim zakonom života, ili s bilo kakvom nadom ili izgledima za dohvaćanje vječnog života: svi oni bijahu zatvorenici. Grijeh i smrt bili su, slikovito rečeno, njihovi otmičari i mučitelji i čuvari zatvora.

Ali ako izvorni zakon više ne bi mogao djelovati prema njima, nego je već izrazio svoju osvetu protiv njih, našli su se, ipak, pod određenim prirodnim zakonima. Našli su zakon koji djeluje u njihovim zatvorskim uvjetima pod kojim svako kršenje njihovih savjesti, svako uranjanje dublje u ono što su prepoznali kao grijeh, donijelo bi im degradaciju i smrt još brže; i što su pažljivije nastojali slijediti ono što su prepoznali kao pravo, to su povoljnijima našli njihove zatvorske uvjete, iako ništa nije čak ni nagovijestilo bilo kakvo oslobađanje.

Apostol sugerira da nije bilo moguće da Bog treba dati našoj paloj rasi zakon života. Oni su bili pravedno osuđeni, i sve dok god je ta *kazna* ostala nije im se mogao dati nikakav zakon za držanje kojeg bi si osigurali oslobađanje od smrti. Prije nego što bi bilo koji takav zakon života mogao biti dan ljudskoj obitelji, kazna prvog zakona mora biti ispunjena, a njegovo prokletstvo ili osuda moraju se ukinuti; *tada* bi se mogle napraviti druge pripreme, uključujući ponudu vječnog

života pod uvjetima—ali ne sve dok to pomirenje za prvi prijestup, i to otkazivanje njegove kazne, ne bi bilo na snazi. Gospodin je dao nagovještaje svoje namjere da izvrši takvo pomirenje za grijeh, kako bi se čovječanstvu dalo još jednu priliku za vječni život, umjesto od one koju je dao ocu Adamu i koju je on izgubio za sebe i za sve svoje potomstvo. Ali božanska obećanja bila su iznimno nejasna, samo dovoljno za osnovu nade; dakle, o ljudskoj obitelji kao zatvorenicima pod kontrolom Grijeha i Smrti, na snazi božanskih obećanja, se govori kao o „zatvorenicima nade.”

Jedan od tih nagovještaja pomirenja itd., bio je dan u Gospodinovim riječima u vrijeme izgovaranja osude, kada je izjavio da sjeme žene treba u konačnici zdrobiti glavu zmiji. (1. Moj. 3:15) U ovom mračnom i figurativnom jeziku Gospodin je govorio o obratu moći zla; pobjede koja bi trebala doći kroz isto tako kao i, Adamovoj obitelji. Ovo sjeme žene, kao što smo svi svjesni, dostiglo je ispunjenje u Kristu. Četiri tisuće godina nakon degradacije Bog je poslao svoga Sina, „rođenog od žene”, i time i član, i identificiran s, osuđenom rasom, „da po milosti Božjoj okusi *smrt* za svakog čovjeka”—trebao je ispuniti *kaznu* za svakog čovjeka, trebao je skinuti sa svakog čovjeka *kletvu*, ili kaznu smrt—trebao je dati svakom čovjeku, dakle, takav pravni položaj koji bi ponovno dopustio da bi zakon života mogao biti dan—držanje kojega bi donijelo nagradu života vječnoga.

Ali prije nego što je došlo vrijeme da Bog pošalje Sina svoga, i da kroz njega ostvari iskupljenje rase od prokletstva smrti, na poseban se je način bavio s Abrahamom i njegovom obitelji, poznatom naknadno kao Izraelci. Prije svega, Abrahamu, Izaku i Jakovu Bog je dao obećanja s manje—više eksplicitnosti, obavještavajući ih o svojim dobronamjernim namjerama da blagoslovi sve obitelji na zemlji. Da takva poruka dođe od velikog Suca koji je osudio rasu značilo je mnogo: to je značilo ili kršenje pravde, u ukidanju prokletstva,

ili kazne, ili pak da je veliki Vrhovni Sud Svemira imao plan po kojem bi mogao biti pravedan i, ipak, pokazivati milosrđe prema takvim članovima rase koji bi se pokazali dostojnima toga, dolazeći u sklad s njegovim pravednim pripremama. Patrijarsi su se radovali tim obećanjima, i manje—više jasno shvaćali budući život kroz uskrsnuće iz mrtvih, što bi trebalo biti profitabilno ne samo njima i njihovom potomstvu, nego što bi trebalo značiti na kraju blagoslov svakom stvorenju od rase.

S obzirom na ovo obećanje Abrahamu, Gospodin je stavio poseban Zakon na njegovu djecu, Izraelce, na Planini Sinaj. Taj zakon bio je temelj Saveza s njima. Ako bi držali taj Zakon, onda bi sva obećanja bila njihova. Taj Zakon je bio prepoznat kao savršen, prav i dobar u svim svojim detaljima; ali zato što su Izraelci bili pali, izopačeni, nesavršeni, bilo je, dakle, potrebno, prvo, da se imenuje posrednik, naime, Mojsije; i, drugo, da bi se pronašao način na koji bi prijestupi naroda protiv ovog Zakona mogli biti u tipu oprosteni jednom svake godine, i njima se tako dopustilo nastaviti u svojim nastojanjima da drže Zakon iz generacije u generaciju. Uvođenje ovog posredovanja od strane Mojsija i tipskih žrtvi za grijehe, itd., sve pokazuje da je narod kojemu su ovaj Savez i Zakon bili dani bio prepoznat kao nesposoban za apsolutnu poslušnost istome. To pokazuje oštri kontrast sa izvornim davanjem Zakona u Edenu, gdje nijedan posrednik nije bio pružen i nikakva priprema nije bila napravljena za slabosti tijela. Sama ta činjenica nam govori, neupitnim jezikom, da je prvi Adam bio savršen u liku svog Stvoritelja i sličnosti, te da je bio sposoban za apsolutnu poslušnost božanskom Zakonu. To nam govori da je rasa, u međuvremenu, uvelike pala; jer su pripreme koje su bile napravljene u vezi sa Mojsijevim Zakonom bile takve da su priličile palim, izopačenim ljudima.

Štoviše, imamo Apostolova jamstva da nijedan Židov izuzev našeg Gospodina Isus nikada nije obdržao Zakon, i da je samo Isus, dakle, stekao, ili je mogao steći, nagrade tog

Saveza Zakona sklopljenog s Izraelom. Apostolove riječi su, „Zato se po djelima Zakona neće pred njim opravdati ni jedno tijelo.” Taj je Zakon, dakle, služio dvostrukoj svrsi (1) pokazivanja da nitko od pale rase nije mogao držati božanski Zakon ili biti prihvatljiv u Božjim očima; i (2) proglasio je našeg Gospodina Isusa savršenim, u tome što je držao Zakon kojeg nijedna nesavršena osoba nije mogla držati. Na taj način držeći Zakon on je postao jedini nasljednik Saveza sklopljenog s Abrahamom. Tako je bio označen prorečenim Sjemenom Abrahamovim, u kojemu bi sve obitelji zemlje trebale biti blagoslovljene. Taj Savez, dostižući tako svoje ispunjenje u Kristu Isusu, prekinut je, barem što se tiče obećanog sjemena blagoslova. Ipak, osvrnemo li se pažljivo na obećanje, nalazimo da je u nekim pogledima, barem, bilo dvostruko—da je uključivalo duhovno sjeme i također zemaljsko sjeme, kao što se podrazumijeva u obećanju: „Tvoje sjeme će biti *kao* zvijezde nebeske, i kao pijesak mora.” (1. Moj. 22:17)

Naš Gospodin Isus, nakon što je ispunio Savez, imao je cijelu stvar blagoslivljanja obitelji zemlje u svojim rukama; međutim prema božanskom naumu, pod kojim on djeluje i djelovat će, na kraju će biti zadovoljan da koristi neke od zemaljskog sjemena, prirodnog Izraela, kao svoje zemaljske instrumente ili zastupnike u tom djelu blagoslivljanja. Dakle, Savez glede Izraela po tijelu nije u potpunosti stavljen u stranu; nego, kako Apostol izjavljuje, blagoslov čeka prirodni Izrael nakon uspostave Nebeskog Kraljevstva o drugom došašću Gospodnjem. Apostolove riječi su, „Jer se Bog ne kaje za svoje darove i poziv.” „Ali prema izboru oni su ljubimci zbog očeva.” „Da po milosrđu vama [Crkvi] iskazanom i oni zadobiju milosrđe.” „Jer Bog je sve zatvorio u nevjeru da se svima smiluje.” Nagovještaj je da Izbavitelj koji će izaći iz Siona za blagoslivljanje cijelog svijeta čovječanstva odbiti prvo bezbožnost od Jakova, i da tako Jakov—Izrael po tijelu—može surađivati na kraju u blagoslivljanju svijeta.” (Rim. 11:26-32)

Vidimo, onda, da je sve do prvog došašća našeg Gospodina svijet bio bez zakona, osim općenitog zakona prirode—zakona našeg palog i zatočenog stanja; zakona koji izjavljuje da mi možemo ubrzati naše nevolje, iako to nije u našoj moći da im pobjegnemo; zakona koji izjavljuje da dok je smrt sigurna pod izvornom presudom, i da dok se mi ne možemo nadati da ćemo pobjeći od nje, možemo, ipak, u nekoj mjeri odgoditi njeno izvršenje na neko vrijeme, i donekle ublažiti njegovu strogost. Vidjeli smo da je jedini drugi Zakon ili Savez bio taj koji je dat Izraelu, što se tiče kojeg Mojsije tako izričito izjavljuje da nije pripadao drugim narodima ili nacijama, govoreći: „GOSPOD nije sklopio taj savez s našim očevima, nego s nama, baš s nama, svima nama koji smo danas ovdje živi.” (5. Moj. 5:3) Vidjeli smo da daleko od toga da je Zakon opravdavao Izraelce, i daleko od toga da su oni stjecali blagoslove Saveza pridodate tom Zakonu, oni svi nisu uspjeli osim jednog—čovjeka Krista Isusa, našeg Gospodina i Otkupitelja. Pratimo sada stvar dalje, i uočimo kako božanski Zakon sada djeluje.

Naš Gospodin Isus je održao—to jest, ispunio je—Sinajsku izjavu božanskog Zakona svojom smrću. Sažetak zahtjeva Sinajskog zakona je: „Ljubit ćeš Gospoda Boga tvojega svim srcem svojim, i svim umom svojim, i svim bićem svojim, i svim snagama tvojim; i ti ćeš ljubiti bližnjeg svoga kao sebe.” Nebeski Otac je tako uredio stvari da je njegov osobito voljeni Sin, nakon što je napustio slavu duhovnog stanja, i postao savršeni čovjek među nesavršenim ljudima, prije svega cijenio Očevu volju—da bi trebao postati čovjekov otkupitelj. Ovo nije bilo napravljeno obveznim i bio je prilično slobodan, ako je izabrao, da učini kako mu volja; ali pri tome on ne ispunjava Zakon, koji izjavljuje da svi u okviru njega moraju voljeti Boga iznad svega—više nego što vole sebe—i moraju toliko uživati činiti božansku volju da bi rado žrtvovali vlastite volje, da, sam život.

To se podrazumijeva u riječima: „Ljubi Gospodina svim srcem svojim i umom i bićem i snagom.” Takva ljubav prema

Bogu ne bi oklijevala položiti život, biće, snagu, spremnu žrtvu božanskom planu. I stoga, kao što Apostol izjavljuje, našavši se u obličju kao čovjek, i shvaćajući jasno božanski program, gospodin naš Isus je dao sebe bezrezervno da bude žrtva za čovjeka. Da! Izjavio je da je to učinio radosno, kao što čitamo: „Užitak mi je činiti volju tvoju, O Bože moj; tvoj zakon je u mom srcu.” (Psa. 40:8) Ljubav za ljude, s kojima je postao povezan sa svojim zemaljskim rođenjem, također je bio čimbenik u slučaju; ipak voljeti ih kao sam sebe ne bi podrazumijevao samožrtvovanje za njih. Takva žrtva je bila voljeti ljude više od sebe. To je bila poslušnost prvom dijelu ovog Zakona koji je uključivao žrtvu čovjeka Krista Isusa. Sve to što vidimo, tada, bilo je uzgredno držanju Saveza Zakona, jer je on bio rođen pod Savezom Zakona, i vezan svim njegovim uvjetima. Nije mogao postati nasljednikom Abrahamskog obećanja osim ovom poslušnosti, čak i do smrti.

Ali još jedna stvar je bila ostvarena njegovom smrću—daljnja stvar osim što se dokazuje da je dostojan biti obećanim Abrahamovim Sjemenom, kompetentan i dostojan blagosloviti svijet. Ta druga stvar je bilo *iskupljenje* Adama i njegove rase iz izvorne smrtne kazne. U božanskoj pripremi obadvije stvari su bile izvršene istodobno—od strane iste žrtve; ipak, mi trebamo razlikovati jasno između tog dvoga. Naš Gospodin ne samo da je *ispunio* Savez Zakona u svojoj poslušnosti do smrti, nego je, osim toga, po božanskoj pripremi, *osigurao* Novi Savez istom smrću. Savez Zakona je, kao što smo vidjeli, dokazao njegovu osobnu dostojnost, no Novi Savez odnosi se na čovječanstvo. Smrtna kazna je bila na rasi, i stalni blagoslov nije mogao doći na rasu osim, prije svega, da je ta izvorna osuda bila ispunjena i otkazana. Ne do tada nitko ne bi mogao blagosloviti rasu ili imati ovlasti blagosloviti ju i podignuti je iz smrti u život; jer je do tog vremena božanska kazna smrti bila protiv nje, i Bog ni na koji način ne bi mogao očistiti krivnju na trošak vlastitog Zakona. Kako je lijepa božanska ekonomija koja je u jednom činu ne samo testirala

Otkupitelja s obzirom na njegovu dostojnost da bude izbavitelj i uzdizatelj rase, nego je platio otkupninu za oca Adama i tako, uzgredno, za svu njegovu djecu, koja su, na prirodan način, bila uključena s njim u grijeh i smrt! Već smo obradili ovaj predmet, i nećemo ovdje* ići u njega u daljnje detalje.

Naše proučavanje ovdje je glede božanskog Zakona. Vidjeli smo da je Sinajski Zakon bio proširen samo na prirodno potomstvo Abrahama; da je ostatak svijeta bio ostavljen bez Boga, bez nade, bez poticaja, bez ohrabrenja, bez obećanja—stranci, tuđinci. (Efež. 2:12) Vidimo da je Sinajski Savez na kraju što se tiče velikog testa i njegove nagrade. Također smo vidjeli da je Novi Savez bio osiguran (Hebr. 7:22), učinjen djelotvornim Kristovom krvlju; i mi sada istražujemo da vidimo je li ili ne taj Novi Savez stupio na snagu, i ako je tako, prati li ga ili ne novi Zakon, kako je Sinajski Zakon pratio Savez Zakona. Mi odgovoramo da Novi savez nije stupio na snagu, barem što se svijeta tiče; da neće stupiti na snagu potpuno i skroz sve do drugog Kristovog došašća; I da će, kao što smo upravo vidjeli, Izrael po tijelu biti među prvima od čovječanstva koji će profitirati od Novog Saveza.

Novi savez neće govoriti samo mir što se tiče izvornog prokletstva, i proglasiti ga u potpunosti ispunjenim od strane Otkupitelja, i da svi koji dolaze Ocu preko njega mogu mogućom poslušnosti imati obnovu od izvorne osude, nego će, štoviše, govoriti milosrđe prema tjelesnom Izraelu, dodatno osuđenom na temelju Saveza Zakona. Biti će obznanjeno svakom stvorenju da nije omogućeno samo iskupljenje što se tiče grijeha koji su prošlost, nego da će sve slabosti i nesavršenosti pod kojima se rasa još uvijek muči biti oprošteni, i da će se njih tretirati odsad prema onom što zapravo jesu, i pomoći će im zakoni Kristovog Posredujućeg Kraljevstva da se uzdignu sve više i više iz sadašnjih stanja mentalne, moralne i

*Vidi Svez. 5, Pogl. xiv, xv.

fizičke smrti, gore, gore, gore, do potpunog savršenstva ljudske prirode, u kojoj će moći biti u stanju održati se na sudu Svemogućega, i moći će pokazati karakter i dostojnost vječnog života pod zakonima njegovog Kraljevstva. Taj novi Savez, dakle, uključuje *svo* milosrđe i milost Božju namijenjenu cijelom svijetu čovječanstva tijekom Milenijskog doba. To je Savez oprosta i blagoslova i obnove svima onima koji će, kada im će se oči i uši otvoriti, iskoristiti sami ovu milost Božju u Kristu Isusu.

Zakon Novog Saveza

Postojat će Zakon povezan s tim Novim savezom. To će biti isti Božji zakon koji se ne mijenja, nego koji imao je različite manje—više eksplicitne izjave u različitim vremenima. To će i dalje biti Zakon koji proglašava božansko protivljenje grijehu, i božansku milost i blagoslov za pravedne. Ovaj apsolutni standard uvijek će biti pred svijetom tijekom Milenijskog doba, i od svakog će se zahtijevati da dođe što bliže do savršenog standarda što je moguće; ali *opraštanja* će biti učinjena za svakoga tko se želi pokoriti, prema mjeri njegove slabosti koja će pod tim blagoslovljenim uvjetima obnove, postupno nestajati, kako on korak po korak bude napredovao u poslušnosti. Tako je zapisano: „Jer ovo je Savez koji ću sklopiti s domom Izraelovim nakon onih dana, govori Gospod: Zakone ću svoje staviti u njihove umove i upisati ih u srca njihova...i grijeha se njihovih i nepravde njihove neću više nikada sjećati.” (Hebr. 8:10; Jer. 31:33,34)

Ovdje imamo brisanje prošlih grijeha i bezakonja, postupnog djela tijekom Milenijskog doba; i ovdje, također, imamo postupno djelo ponovnog precrtavanja, ponovnog upisivanja, božanskog Zakona u srca ljudi—onima koji to budu htjeli. Ovo ponovno upisivanje božanskog Zakona u karaktere ljudi jednostavno je druga metoda da nam se govori o „obnovi svega o čemu je Bog govorio ustima svih svetih proroka”, koja

će biti ostvarena u tom velikom danu Kristove vladavine. I ne smijemo zaboraviti izričitu izjavu—„I dogodit će se, da će se svaka duša koja neće poslušati tog proroka [duša koja se neće podložiti tom ponovnom upisivanju božanskog Zakona u svoj karakter], istrijebiti iz naroda.” (Djela 3:23)

No vratimo se sada: razmatrali smo djelovanje Novog Saveza tijekom Milenijskog doba—tijekom vremena kada će onaj koji je otkupio svijet izvršavati svoju moć i autoritet kao velikog Proroka, veliki Učitelj, blagoslivljajući svijet procesima obnove, ponovno upisujući u srca ljudi božanski karakter. Sada, međutim, se raspitujemo što se tiče međuvremena— između poništavanja Saveza Zakona u njegovom ispunjenju u Kristu Isusu Gospodinu našem, i inauguracije uvjeta Novog Saveza Milenijskog doba—što je s tim međuvremenom? Odgovaramo, da tijekom ovog međuvremena Evanđeoskog doba Gospodin odabire članove Novog Stvorenja, te da je Savez sada na snazi, u funkciji, i da ima Zakon. Kako bi smo to shvatili moramo se sjetiti Apostolovih riječi, „Nadodan je zbog prijestupa, dok ne dođe sjeme.” Savez Zakona dat na Sinaju, dakle, vidimo da je bio dodatak prethodnom Savezu; i gledajući unatrag vidimo da je Abrahamski savez bio izvorni, i da je stajao četiri stotine i trideset godina prije nego što je *dodan* Savez Zakona. Apostol skreće pozornost na to, rekavši da „Zakon, koji je bio četiri stotine trideset godina nakon toga”, nije mogao poništiti izvorni Savez ili ga učiniti neučinkovitim. (Gal. 3:19,17)

Tako vidimo da kada je Savez Zakona bio ispunjen od strane našeg Gospodina Isusa ostavio je izvorni Abrahamski savez baš kao što je bilo prije dodavanja Zakona. Ovaj Abrahamski Savez je onaj pod kojim se razvija Novo Stvorenje. To Abrahamsko obećanje ili Savez glasi: „u tebi i u sjemenu tvome blagoslovit će se svi narodi zemaljski.” Apostol objašnjava da je to Sjeme

Abrahama na koje se upućuje u obećanju Krist—Krist Isus Gospodin naš; i dodaje: „Ako li ste vi Kristovi [ako postanete članovima pojedinačno tijela Kristovog], onda ste Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju” ili Savezu.

Sada, stoga, mi imamo naše znamenje, jer Apostol nadalje kaže, „A mi smo, braćo, poput Izaka, djeca obećanja” u potpuno drugačijem smislu nego što su bili Židovi pod Zakonom. Jasno ističe razliku između ovog duhovnog Izraela i prirodnog Izraela, govoreći nam da djeca Jakova prema tijelu nisu djeca Abrahama koja su mišljena u obećanju; nego da se djeca vjere broje za Sjeme. On objašnjava da je Abraham tipificirao nebeskog Oca; da je Sara, njegova žena, tipificirala ovaj izvorni Savez, iz kojeg u konačnici ima proizići toliko blagoslova; ali da kao što je Sara bila nerotkinja neko vrijeme, i nije uspjela donijeti sjeme obećanja, jednako je tako Božji savez bio neplodan skoro dvije tisuće godina, i tek počeo donositi Sjeme obećanja kod uskrsnuća našeg Gospodina iz mrtvih. Tada je Glava Abrahamovog sjemena bila rođena, i na kraju će cijelo tijelo Kristovo, veći Izak, biti *izbavljen* („rođen iz mrtvih”) u duhovno stanje. Tada kada budući je Sjeme koje došlo, obećanje ili Savez, imati će svoje ispunjenje—sve obitelji na zemlji će biti blagoslovljene.

Za vrijeme jalovosti ovoga, izvornog Saveza, bio je *dodan* još jedan Savez, naime., Sinajski ili Židovski savez, ili Savez Zakona. On je donio djecu—tjelesno sjeme, ne prema obećanju, ne pogodno za ispunjenje izvornog obećanja. Apostol ukazuje na to da je taj Savez Zakona tipificirala Sarina sluškinja, Hagara, te da su Židovi prema tom Savezu Zakona bili tipificirani sa Išmaelom, njezinim sinom; i da kao što je Bog rekao da sin sluškinje (Hagara) ne bi trebao biti nasljednik sa sinom slobodne žene (Sare) to je antitipski značilo da Židov pod Savezom Zakona ne bi naslijedio izvorno Abrahamsko

obećanje, koje mora ići duhovnom Sjemenu. Sve je to lijepo i razrađeno detaljno od strane Apostola u njegovom pismu Galaćanima. (Pogl. iv) Apostolov argument je protiv lažnog naučavanja da Kršćani moraju postati Židovi, i doći pod Mojsijev Zakon kako bi bili nasljednici pod izvornim Abrahamskim obećanjem.

Pavao pokazuje da, naprotiv, svi koji su pod Zakonom su u ropstvu, i da duhovno Sjeme Abrahamovo mora biti slobodno, kao što je Izak bio—kao što Išmael nije bio. Njegov argument dalje je da ako bilo koji Poganin, ne izvorno pod Zakonom, stavlja sebe pod Sinajski Savez Zakona, on se tako odvaja od pravog Abrahamovog sjemena, čineći sebe antitipskim Išmaelcem. Apostolove riječi su: „Evo ja, Pavao, kažem vam da ako se obrežete, Krist vam neće ništa koristiti. Jer svjedočim ponovo svakom čovjeku koji je obrezan da je dužan izvršiti sav Zakon. Krist postaje nedjelotvoran svima vama koji se opravdavate Zakonom; otpali ste od milosti.” Protiveći se ovome, on poziva one Židove koji su se oslobodili ropstva Saveza Zakona kroz Kristovu smrt, i one Pogane koji nikada nisu bili pod Savezom Zakona, ali koji su sada prihvatili Krista i Savez Milosti, govoreći: „Stoga čvrsto stojte u slobodi kojom nas je Krist oslobodio i ne dovodite se ponovo u jaram ropstva.” (Gal. 5:1-4)

Vidimo, dakle, da je to „Novo Stvorenje”, s Kristom kao svojom glavom, ono koje čini Abrahamovo sjeme prema tom izvornom, ili Abrahamskom Savezu, i da će blagosloviti svijet kroz iskupljenje i obnovu. Ni ti smo iznenađeni, da je u tipu, kao i u simbolima koje koristi Gospodin i Apostoli, ovo Novo Stvorenje zastupljeno ponekad kao *čovjek* punog stasa—glava predstavlja Krista Isusa, i članovi koji predstavljaju Crkvu, udovi ponaosob njegova tijela. (Efež. 4:13; Kol. 1:18) Tako: „Mi smo, braćo, kao što bijaše Izak, djeca obećanja”—članovi

antitipskog Izaka, kojima je Isus Glava. Naš Gospodin predstavlja i sebe kao Zaručnika, i svoju vjernu Crkvu kao svoju vjerenicu, čekajući brak, da ona može postati Nevjesta. Apostol koristi isti simbol, proglašavajući, „Ja sam vas zaručio kao čednu djevicu jednom mužu, koji je Krist.” (Otk 21:2; 2 Kor 11:2) I ta ista figura bračne veze između Krista i Crkve zastupljena je u tipu također, jer je Abraham poslao svog slugu, Eliezera (koji je tipificirao sveti Duh), da traži nevjestu za Izaka—i Rebeka, rado prihvaćajući ponudu, vođena je u konačnici k Izaku, i postala njegovom ženom, baš kao što smo i mi pozvani biti nasljednici Božji i sunasljednici s Isusom Kristom Gospodinom našim, u nasljedstvu neraspadljivom i neokaljanom, i koje ne prolazi. Koju god od ovih slika ispitivali, lekcija je ista—da su Krist, Glava i Tijelo, Zaručnik i Nevjesta, koji su postali jedno, nasljednik Abrahamskog Saveza, i svih obećanja i dobrih stvari koje su u njega uključene.

Apostol objavljuje da su gora Sinaj i zemaljski Jeruzalem simbolizirali i tipizirali prirodni Izrael, koji nije uspio doći do duhovnog blagoslova. Ostatak prirodnog Izraela, pronađenog dostojnog duhovnog blagoslova, bio je razdvojen od Izraela po tijelu, i postali su članovima istinskog Božjeg Izraela, sunasljednika s uskrslim Kristom nebeskih stvari koje Bog još uvijek čuva za one koji ga vole; i taj ostatak od tjelesnog Izraela, i ostali iz iste duhovne klase koju je Bog od tada pozvao od pogana, imaju uzvišenije simbole nego Sinaj i Jeruzalem; naime., gora Sion i nebeski Jeruzalem, čija je nam je simbolična slika u slavi prikazana u Otkrivenju 21.

Nakon što smo jasno utvrdili činjenicu da je Novo Stvorenje u božanskoj pripremi i savezima odvojeno i izrazito, ne samo od svijeta općenito, već i odvojeno i izrazito od tjelesnog Izraela, te nakon što smo utvrdili također činjenicu da Novo Stvorenje

nije pod Sinajskim ili Savezom Zakona, nego pod originalnim savezom, mi se pitamo, Koji je zakon, onda, povezan s Abrahamskim Savezom; koji je Zakon nad Novim Stvorenjem? Apostol odgovara govoreći: „Vi niste pod Zakonom nego pod milosti.” Šta! Je li moguće? Jesu li Nova stvorenja u Kristu Isusu stavljeni pod bilo koji Zakon zapovijedi? Zar Deset Zapovijedi Dekaloga nisu obvezujuće na ove? U odgovoru mi postavljamo daljnje pitanje: Da li su Deset zapovijedi bile obvezujuće za Abrahama ili Izaka? Ako je odgovor, Ne, da im nisu dati, i da stoga, oni nisu bili pod tim Zakonom, naš odgovor je da niti su te zapovijedi dane Novom Stvorenju; i da svi koji dođu u vezu s Bogom kao članovi duhovnog razreda pod nazivom „Tijelo Kristovo” i „Nova Stvorenja u Kristu Isusu” slobodni su od osude i oslobođeni od Saveza Zakona.

Položaj ovog Novog Stvorenja prema Bogu, prema njegovom Zakonu itd., odvojen je i različit od onoga drugih. Oni imaju novi i uračunati položaj pred Bogom—po vjeri—položaj opravdanosti ili uračunane pravednosti, kako smo već vidjeli. Ta računana pravednost, koja se primjenjuje na njih kroz zaslugu Kristove žrtve, ne samo da pokriva nesavršenosti prošlosti, nego ostaje s njima, pokrivalo i opravdavajuća haljina pravednosti, kroz čiju zaslugu svaki nevaljao nedostatak i mana riječi, misli ili djela su pokriveni. Kao Nova Stvorenja, oni su svi figurativno obučeni u bijelu haljinu—pravednost svetaca, uračunatu pravednost Otkupitelja, njihove Glave. Ova Nova Stvorenja su prihvaćena na njihov položaj i odnos kao članovi Tijela Kristova po njihovoj izjavi Ljubavi. Izjava o njihovom posvećenju je da oni tako cijene Božje milosrđe i milost, očitovane u smrti njegovog Sina, i njihovom opravdanju kroz njega, i da toliko *ljube* Davaoca svih njihovih milosti, da imaju zadovoljstvo predstaviti svoja tijela živim žrtvama, u skladu s božanskim pozivom.

To posvećenje, ili žrtvovanje zemaljskih interesa i nada i ciljeva i ambicija, potaknuta je, ne sa strahom niti sebičnom

ljubavlju prema nagradi, nego čistom ljubavlju—cijenjenjem božanske ljubavi, i uzvratne ljubavi koja želi da se očituje prema Bogu i u suradnji sa svim njegovim divnim planom. Budući su ova priznanja ljubavi i pobožnosti prihvaćena od strane Gospodina, njegov Duh je darovan, i takvi se računaju kao sinovi Božji, začeti od svetog Duha. „Ljubljeni, sada smo sinovi Božji i još se nije pokazalo što ćemo biti [koliko ćemo promjene doživjeti kada ćemo primiti nova tijela pri uskrsnuću, što nam je Gospodin obećao], A znamo: kad se on pojavi, bit ćemo njemu slični, jer ćemo ga vidjeti kao što jest [i ta nam je misao zadovoljavajuća].” (1. Ivan. 3:2)

Je li nebeski Otac stavio svoje anđeoske sinove pod Sinajski Zakon? Upozorava li ih da ne smiju imati drugih bogova; da ne smiju praviti slike i štovati ih; da ne smiju poželjeti, niti krasti, niti lažno svjedočiti, niti ubiti, itd.? Mi odgovaramo, Ne; sigurno nije stavio takav zakon na njegove anđeoske sinove. Zašto bismo onda očekivali da će takav zakon biti dat Novom Stvorenju? Zar nebeski Otac nije prihvatio ta Nova stvorenja kao njegove sinove? i nije li im dao od Duha svoga, i bi li moglo biti potrebno dati takve zakone onima koji su primili Duha svetoga umjesto svog vlastitog prirodnog sebičnog stava, ili volje? Možemo vidjeti prikladnost stavljanja slugu pod zakone, jer oni nisu živo zainteresirani za opću dobrobit, i možda neće imati duha ili stava svog gospodara u potpunosti; ali zamislimo savršenog gospodara i zamislimo savršene sinove, temeljito ispunjene s njegovim duhom, i uživajući da vrše volju njegovu, i radujući se biti suradnici s njim u svim njegovim milostivim planovima, kako bi li moglo biti potrebno da takav otac takve sinove stavi pod takve zakone?

„Mojsije je zaista bio vjeran kao sluga nad svom svojom kućom”, i to je kućanstvo slugu bilo pravilno pod Mojsijevim Zakonom, „dodanim zbog prijestupa, sve dok ne dođe obećano Sjeme.” Isus, prema tijelu, učinio se bez ugleda i postao robom, slugom, prema Zakonu, da bi mogao dokazati

ne samo da je Zakon bio stvaran, nego da bi mogao pokazati i svoje vlastito savršenstvo prema tijelu, i da bi mogao otkupiti svijet. Bilo je to kada je on ustao iz mrtvih, i postao „prvorođeni iz mrtvih”, da je postao prvorođeni od mnoge braće—Glava Novog Stvorenja. Prema tijelu bio je pod Zakonom, ali Novo Stvorenje, uskrsli Gospodin, nije pod Zakonom, i on je taj koji je postao Glava novog doma sinova; „Krist, kao Sin, nad kućom njegovom [sinova]; njegova smo kuća mi ako čvrsto zadržimo pouzdanje,” itd. I iako smo još uvijek *u* tijelu, kao Nova Stvorenja, nismo *od* tijela, i nismo tretirani kao da smo tijelo—Bog nas ne tretira kao što tretira ostatak svijeta; nego kao Nova Stvorenja, koja su za sada na proputovanju u tijelu kao u tabernakulu ili šatoru, čekajući usvajanje, izbavljenje cijelog našeg tijela, da budemo sa i poput naše već proslavljene Glave. „Ali vi niste u tijelu [smatrani od Boga kao takvi], nego u Duhu, ako zbilja Duh Božji prebiva u vama.” (Rim. 8:8,9)

Nitko ne može jasno shvatiti ovu temu osim onih što uzimaju ovo, božansko gledište, u gledanju na nju. Ova Nova stvorenja, sva začeta od Duha svetoga, oni ne mogu ni pomisliti da imaju bilo kojeg drugog boga osim jednog; ne mogu ni pomisliti da izrađuju slike ili da ih štuju; oni ne mogu ni pomisliti na bogohuljenje Božjeg imena; niti mogu pomisliti da krađu od drugih—oni više daju prednost davanju; oni ne mogu pomisliti da lažno svjedoče protiv drugoga—ljubav koja je u njima radije bi pokrila i sakrila mane, ne samo od braće, nego od svijeta općenito; niti mogu pomisliti da ubiju drugo sustvorenje—radije bi dali život drugima i to u izobilju—da, njihov sveti duh bi ih potaknuo da radije da polože svoje živote za braću, kao što je isti sveti Duh potaknuo Kapetana našeg spasenja da da sebe kao otkupninu za sve. Zar ne vidimo, onda, da ako bi Bog dao zakon Novom Stvorenju, kući sinova, kao što je on dao kući sluga, to bi bilo potpuno nepodobno—potpuno neprikladno? Članovi tog

„doma sinova” ne mogu biti podložni takvom zakonu bez gubitka Svetog Duha, bez prestanaka biti od Novog Stvorenja; „Jer ako bilo koji čovjek nema *duha* [um, stav] Krista on nije njegov.” (Rim. 8:9)

Ali kako ta Nova Stvorenja mogu biti bez zakona—bez nekih propisa? Odgovaramo da je najviša izjava božanskog Zakona Ljubav. Božje zapovijedi su tako sveobuhvatne, toliko probojne, toliko dijele između zglobova i srži, da se ne mogu ispuniti na potpuni, apsolutni način osim od strane Ljubavi. Kad bismo mogli pretpostaviti da je svaka stavka Zakona izvršena striktno, a ipak je *duh* brižne odanosti Bogu odsutan, božanski Zakon ne bi bio zadovoljen. Naprotiv, Ljubav je ispunjenje Zakona, i gdje Ljubav vlada svakim predmetom i svakom značajkom božanske pripreme težit će i srdačno se pokoravati dajući najbolje od sposobnosti stvorenja; ne iz usiljenosti, nego radosti, ljubavi.

Takvu ljubav prema Bogu i njegovoj pravednosti Novo Stvorenje ispovijedilo je na posvećenju; i Ljubav je tamo postala njegovim Zakonom, i čvrsto je vezan tim Zakonom ljubavi—čak i do smrti. Svako nepoštivanje tog Zakona je kršenje, u toj mjeri, Saveznog odnosa. Kao što poslušnost tom Zakonu ljubavi, u mjeri znanja i sposobnosti, znači samo žrtvovanje i pobjedu nad duhom svijeta te slabostima tijela i protivljenju Protivnika—Gospodinova milost nadoknađujući nenamjerne mane, te dovodeći takve kao pobjednike kroz vlastito ime i zasluge—tako, s druge strane, namjerna neposlušnost istome, namjerno i uporno kršenje ovog Zakon ljubavi, značilo bi gubljenje duha posvojenja—bi značilo gušenje svetog Duha, bi značilo da je Novo Stvorenje umrlo, *da je prestalo postojati*.

Apostol se bavi ovom poentom kako milost nadoknađuje sve naše nesavršenosti te traži i odgovara na hipotetsko pitanje, rekavši: „Hoćemo li nastaviti u grijehu da milost može obilovati? Bože sačuvaj! Kako ćemo mi koji smo mrtvi za grijeh živjeti više u tome?” (Rim. 6:1,2) U našem prihvaćanju

oprostu u Kristu, ispovijedali smo da smo bili umorni od grijeha, i da smo što se tiče naših *volja* umrli grijehu i započeli novi život pravednosti. Kao što je naša živost prema Bogu i pravednosti, kao Novih Stvorenja, podrazumijevala našu smrt grijehu, pa ako bismo ikada postali živima grijehu u mjeri u kojoj bi naša volja, naša srca, naša ljubav, bili za grijeh i nepravičnost, to bi sigurno značilo da smo umrli kao Novih Stvorenja; da se više ne trebamo računati od Boga ili njegovog naroda kao Nova Stvorenja u Kristu Isusu, kojemu su stare stvari sve preminule, i kome, barem kad se radi o volji su, sve stvari postale nove.

Ispravno je, međutim, da ovdje zastanemo kako bismo primijetili razliku između takvog pukog spoticanja tijela, i *namjernog* otpadanja od milosti, nakon što smo kušali dobru Riječ Božju i sile doba koje dolazi, i postali sudionicima duha svetoga—pad od kojeg bi bilo nemoguće da se oporavljaju. (Heb 6:4-6; 10:26) Trebali bismo jasno razlikovati između tog dvoga, jer su potpuno različiti. Spoticanje tijela označava samo da su naša smrtna tijela bila zatečena u tijelu kroz naslijeđenu slabost, ili putem napada Protivnika; ali da volja, srce, nije uopće pristalo na to, ili nije u potpunom slaganju sa tijelom. Istina, zbog takvih spoticanja treba žaliti, protiv njih se treba boriti itd.; ipak, milošću Božjom, ponekad postanu pomoć u razvoju karaktera. Tako učimo da ne vjerujemo sebi, i da se ne hvalimo vlastitom snagom; nego da shvatimo da je pobjeda koja nadvlada svijet dobivena vjerom; dakle, kada s tugom Novo stvorenje nalazi da je u nekoj mjeri njegovo tijelo posrnulo, on se treba utvrditi duž linije slabosti tako naznačene, te postati jači u Gospodinu i u sili njegove moći, i manje je podložan ponovnom posrtanju u vezi s istim napadom.

Tako, korak po korak, učimo, kao Nova stvorenja, da se ne pouzdajemo u naše tijelo, nego da gledamo u Gospodina, od koga dolazi naša pomoć u svakom trenutku potrebe—imajući uvijek na umu da smo još uvijek Nova stvorenja, i da zato što

mi još uvijek ostajemo pod zaslugom Kristove žrtve po vjeri, i još uvijek nastojimo ispuniti naš Savez Ljubavi u samopožrtvovanju da, kao što je Gospodar rekao: „Sam Otac vas voli.” Mi stoga trebamo biti jako odvažni, i imati na umu da Novo Stvorenje ne griješi—da se Novo Stvorenje ne tereti za grijeh, i da tako dugo, stoga, dok težimo protiv grijeha nitko ne može ni zašta optuživati Božje izabrane—jer: „Bog je taj koji opravdava,... Krist je umro.” (Rim. 8:33,34)

Rast u Cijenjenju Savršenog Zakona

Iako je Zakon ljubavi bio temelj našeg Saveza s Gospodinom, pod kojim smo postali Nova stvorenja, ipak nismo u početku u potpunosti shvaćali taj Zakon. Od tada smo u Kristovoj školi, učeći stvarno značenje Ljubavi u njezinoj punoći, u njezinoj potpunosti, rastući u milosti, te rastući u znanju, dodajući našoj vjeri različite elemente i osobine ljubavi—nježnost, strpljenje, bratsku dobrotu itd. Mi smo testirani po linijama Ljubavi, i naš diplomski ispit bit će posebno po toj osnovi. Samo oni koji postignu savršenu Ljubav, samo-žrtvujuću Ljubav, će se računati dostojnima biti od Novog Stvorenja, članovima Kristova tijela.

Trčati Prema Cilju, i Stajati Čvrsto Pri Njemu

Apostol, u drugoj ilustraciji, predstavlja naša sadašnja iskustva kao trkaću stazu; i pobudjuje da odložimo na stranu svaki teret i svaki grijeh koji nas opsjeda, svaku slabost tijela, i svake zemaljske ambicije, da bismo mogli trčati sa ustrajnošću trku stavljenju pred nas u Evanđelju—da mi možemo doći do *cilja* nagrade; i da nakon što smo učinili sve što smo mogli ostanemo *stajati*—vjerni kod tog cilja, potpuni u Kristu. (Filip. 3:13,14; Hebr. 12:1; Efež. 6:13) To nam daje pomisao na trkalište, sa svojom prvom, drugom, trećom i četvrtom četvrtinom ciljeva, i napade i poteškoće i protivljenja i privlačnosti na putu, i na nas same kako započinjemo ovu utrku, želeći doći do cilja savršene

Ljubavi—znajući da ako ne dostignemo taj cilj mi nećemo biti kopije Božjeg milog Sina, i ne možemo, stoga, u najširem smislu ugoditi Bogu; i zato ne možemo biti sunasljednici s Isusom u Kraljevstvu. Cijelo trkalište je Ljubav, od vrata do kraja. Dok ulazimo na vrata to je sa zahvalnom Ljubavlju prema Bogu za njegovu naklonost prema nama u Kristu, u oprostaju naših grijeha. To je ta *ljubav iz dužnosti* koja na početku nas navodi da predstavimo naša tijela živim žrtvama. Kažemo si da ako je Bog učinio toliko za nas, *trebamo* pokazati svoju zahvalnost: Krist je položio svoj život u našu korist, i mi bi smo *trebali* položiti svoje živote za braću.

Ova treba li bi smo, ili dužna ljubav, je sasvim pravilna, razumna, istinita, ali to nije dovoljno. To nas mora pak voditi ka još uzvišenijoj vrsti Ljubavi, i dok smo vremenom trčali do prve četvrtine, još uvijek imamo dužnu ljubav, ali osim nje postigli smo ljubav cijenjenja. Učimo bolje cijeniti Božansku Ljubav—kada vidimo Božja Ljubav u nikakvom smislu riječi nije sebična, nego rezultat njegovog veličanstvenog, plemenitog karaktera. Počinjemo cijeniti nešto od božanske pravde, božanske mudrosti, božanske moći, božanske ljubavi; i kako mi promatramo ove osobine našeg Stvoritelja počinjemo ih voljeti, i od tada mi prakticiramo pravednost, ne samo zato što to je naša dužnost, nego zato što volimo pravednost.

Naprežući se duž trkališta još dalje, dostižemo do druge četvrtine—cilja, i nalazimo da smo do ovog trenutka ne samo naučili voljeti pravednost, već proporcionalno smo naučili mrziti grijeh; i nalazimo u našim srcima sve više sklada s božanskim programom otklanjanja velikog vala grijeha koji je potopio svijet i donio sa sobom svoju plaću smrti. Ova druga četvrtina—cilj začinje u nama energiju, „oživljavanje”, aktivnost za pravednost i protiv grijeha.

Naša Ljubav raste, i mi se naprežemo za treću četvrtinu—cilj. Dok stignemo do nje, naša dužna ljubav, plus ljubav prema načelima pravednosti, proširila se, ne samo prema božanskom karakteru, nego uključivala je i nesklonost prema svakoj opakoj stvari koja šteti čovječanstvu, i suprotna je božanskom karakteru i planu, nego kod ovog smo cilja došli do

položaja šireg susjećanja prema drugima—počinjemo dijeliti Božje mišljenje, ne samo protivljenje grijehu, nego također ljubav prema, i susjećanje sa, svima koji traže put pravednosti i svetosti. Tada smo u mogućnosti prepoznati braću u nešto drugačijem svjetlu nego ikada prije. Sada ih možemo vidjeti kao Nova Stvorenja, i razlikovati između *njih* i njihovih smrtnih tijela, čije nesavršenosti su nam očite. Učimo voljeti braću kao Nova stvorenja, te susjećati s njima u različitim slabostima, pogrešnim procjenama itd., njihova tijela. Tako oduševljenom postaje naša Ljubav prema njima da imamo zadovoljstvo u polaganju naših života u njihovu korist—svakodnevno, iz sata u sat, žrtvujući naše vlastite zemaljske interese ili zadovoljstva, ili pogodnosti, dajući naše vrijeme, naš utjecaj, ili što—ne, da pomognemo ili im služimo.

Ali ipak mi se naprežemo duž linije i prema „cilju”, jer još uvijek postoji viša Ljubav od ove koju moramo postići—četvrta i posljednja četvrtina—„cilj nagrade.” Koja je to Ljubav? Kako to može biti veće od samopožrtvovne ljubavi prema braći, i pune privrženosti Bogu i na načelima pravednosti i ljubavi? Mi odgovaramo na to da je to još veća Ljubav jer je vrste koju je Gospodin propisao, kada on kaže da moramo naučiti voljeti čak i naše neprijatelje također. Bilo je to dok smo još bili neprijatelji, tuđinci, stranci od Boga kroz opaka djela, da je „Bog tako volio svijet”; to je bilo dok smo još bili grešnici da je on dao svog Jedinorođenog Sina u našu korist. Ovo je standard *savršene ljubavi*, i ne smijemo se zaustaviti kod njega. Tko god bi htio biti prihvaćen od Gospodina kao član Novog Stvorenja u slavi mora postići tu ljubav prema neprijateljima.

Nije stvar u tome da volimo svoje neprijatelje *kao* što volimo braću, jer to nije uzor koji nam je postavljen—Bog ne voli svoje neprijatelje *kao* što voli svoje sinove, prijatelje; i Isus nije volio svoje neprijatelje *kao* što je volio svoje učenike. Ali Bog je volio svoje neprijatelja tako što je bio voljan i spreman učiniti za njih što god je moglo biti ispravno učinjeno; i Isus je volio svoje neprijatelje tako da je bio od srca voljan da im učini dobro—nije pokazivao neprijateljstvo ili zamjerku prema njima u zamjenu za njihovu mržnju, nego je spreman

izliti na njih u određeno vrijeme svoje Milenijske blagoslove, da svi oni dođu do spoznaje o istini, i da čak i oni koji su ga proboli mogu gledati na njega i plakati kada će Bog izliti na njih duha molitve i molbe, u određeno vrijeme. (Zah. 12:10) Moramo imati ljubav prema neprijateljima koju naš Gospodin opisuje, govoreći: „Ljubite svoje neprijatelje, blagoslivljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze, i molite za one koji vas zlostavljaju i progone vas.” (Mat. 5:44) Ne smijemo dopustiti da nikakva gorčina, netrpeljivost ili kivnost bilo koje vrste prebiva u našim srcima. Moraju toliko biti puni Ljubavi da čak ni neprijatelj ne bi mogao uzburkati u našim srcima zlo ili zlonamjerno raspoloženje.

Oh, koja li se dugotrpeljivost i bratska dobrotu podrazumijeva u postignuću takvog karaktera kojega ne bi ništa, čak ni neprijatelj, potaknuo na zlobu, mržnju ili svađu! I to je „cilj” prema kojem trebamo trčati, kao Nova Stvorenja. Izrekli smo zahvalnost za ovaj duh Ljubavi; izjavili smo mu predanost; mi imamo posvećenje naših života u skladu sa njenim načelima; i sada nas se testira kako bi se vidjelo u kojoj mjeri su naše izjave bile istinite. Gospodin nam vrlo milostivo daje vremena da trčimo ovu utrku, da razvijemo ovaj karakter. „Jer on zna građu našu, spominje se da smo mi prašina.” Ipak, od ključne je važnosti za nas da smo u skladu s tim pripremama želimo li biti sunasljednici s Božjim dragim Sinom, kao članovi Novog Stvorenja.

Naš Gospodin Isus, Kapetan našeg spasenja, nije trebao trčati ovu utrku; nije trebao razvijati te razne značajke Ljubavi; jer budući je bio savršen imao je ove u savršenosti na početku svoje karijere. Njegovo testiranje je bilo da li će ili ne čvrsto stajati pri tim načelima, karakteristikama, hoće li i dalje voljeti Boga i pravednost iznad svega, i nastaviti voljeti braću tako da položi svoj život za njih, i nastaviti voljeti svoje neprijatelje tako da uživa da im čini dobro; hoće li čvrsto stajati pri standardu savršene Ljubavi. Znamo kako je on pokazao svoju odanost Ljubavi u svim njezinim stupnjevima, tako što je položio svoj

život, ne samo za svoje prijatelje, nego i za svoje neprijatelje, koji su ga razapeli. To iskustvo također mora biti i naše. Moramo *doći* do standarda savršene Ljubavi u našem srcu iako u našem tijelu možda nećemo uvijek moći u potpunosti izraziti osjećaje naših srca.

Neki mogu trčati utrku vrlo brzo—prolazeći jednu za drugom ove četvrtine ove ciljeve, oni mogu brzo doći do položaja savršene Ljubavi. Drugi prožeti s manje žara, ili manje pažljivo gledajući u Začetnika naše vjere, prave sporiji napredak u utrci, i godinama su zadovoljni sa dužnom ljubavi, ili možda idu malo dalje do ljubavi prema božanskom karakteru i načelima pravednosti. Izuzetno malo ih je otišlo dalje od toga kako bi postigli daljnju ljubav prema braći, zbog čega bi se radovali u samoodricanju, ako bi time mogli služiti kućanstvu vjere; a još manje ih je otišlo do točke savršene Ljubavi—ljubavi za svoje neprijatelje, koji se ne bi samo suzdržali da im ne naude, riječju ili djelom, nego bi osim toga uživali u njihovom blagoslovu. Ako je Gospodin bio vrlo strpljiv s nama, pružajući nam obilato priliku da dođemo do „cilja”, trebamo se radovati u njegovoj samilosti, i trebamo biti što energičniji sada doći do „cilja nagrade,” imajući na umu da je vrijeme kratko, te da ništa manje od ovog karaktera savršene Ljubavi neće biti prihvaćeno od Oca u Novom Stvorenju.

Kao što je naš Gospodin bio testiran kod „cilja” savršene Ljubavi, tako ćemo svi biti testirani nakon što dođemo do nje. Mi ne trebamo, dakle, očekivati dostići taj „cilj” samo s posljednjim dahom života; nego što je brže moguće. Mjera naše revnosti i ljubav bit će naznačeni Bogu i braći brzinom kojom postizemo taj „cilj”.

Apostolove riječi: „Učinivši sve, stanite” (Efež. 6:13), podrazumijevaju da će nakon što dostignemo „cilj” savršene Ljubavi i dalje biti dosta ispita za nas—ispita vjere, kušnji strpljenja, iskušavanja svih različitih elemenata Ljubavi. Svijet nije prijatelj milosti, da nam pomogne dalje u pravom smjeru; Sotona je još uvijek naš Protivnik, i biti će u mogućnosti

prouzročiti dosta protivljenja—da nas prisili natrag s dosadašnje pozicije. To je naše testiranje. Moramo se držati čvrsto svega što smo dostigli; moramo „sezati prema cilju” dok nas to ne košta našeg zemaljskog života—polaganja naših života u Božjoj službi za braću, i u činjenju dobra svim ljudima dok za to imamo priliku. „Vjeran je onaj koji vas poziva,” koji nam obećava pomoć i svaku potrebnu podršku na taj način. Njegova milost nam je dovoljna. (1. Sol. 5:24; 2 Kor. 12:9)

Ovaj Zakon ljubavi, kao što smo već vidjeli, zakon je anđeoskih sinova Božjih također—njihova poslušnost božanskoj volji i njihov sklad jednih s drugima sve je zasnovano na njemu. I iako će tijekom Milenijskog doba zakoni i uredbe, propisi i zahtjevi, biti stavljeni na svijet čovječanstva da ih povedu naprijed pod blagoslovljenim pripremama Milenijskog Kraljevstva, ipak oni koji će, na kraju Milenijskog doba, biti računati dostojnima *vječnog života*, mi možemo biti sigurni da će imati dosegnuti preko samo puke poslušnosti zakonima i zahtjevima—da će u svojim srcima imati napisan izvorni Zakon Božji, poslušnost, i Zakon Ljubavi, koji je dio božanskog karaktera. Ti sinovi Božji tijekom vremena obnove, na ljudskom nivou postojanja, tada prihvaćeni od njega, također će svi imati ovaj duh Ljubavi, bez kojeg bi bilo nemoguće za njih da ugone Boga; jer on traži takve klanjaoce koji ga štiju u duhu i istini. Tako vidimo da dok nebo kao i zemlja moraju imati zakon, i moraju zahtijevati poslušnost prema njemu, ipak božanski standard poslušnosti je za sada superiorniji od naših zemaljskih i nesavršenih ideja i standarda da jedna riječ, Ljubav, izražava cijeli Zakon Božji kojemu će svi njegovi sinovi na svakom nivou postojanja biti podložni. Kako je divan i kako je slavan karakter i plan našeg Boga! Ljubav je ispunjenje njegovog Zakona, i ne možemo zamisliti ni jedan viši Zakon od ovoga.

Mi smo se do sada bavili s tom temom apstraktno. Želimo sada primijetiti da Novo Stvorenje, dok još uvijek šatoruje u tijelu, i podvrgnuto je manje-više njegovoj slabosti,

protivljenju itd., treba regulirati sebe, svoje ponašanje jednih prema drugima i prema svijetu, s tim Zakonom Ljubavi, Novom Zapovijedi, koju je Gospodin dao svima onima koji postanu njegovi sljedbenici, a koji nadmašuje čak i zahtjeve

Zlatnog Pravila.

Zlato, kao što smo već vidjeli, simbol je onoga što je božansko; dakle, Zlatno pravilo je božansko pravilo. Ovo je stvarno pravilo Pravde, a ne Ljubavi. Najbliži pristup ovom Zakonu Pravde kojeg tjelesni čovjek sada može shvatiti—najviši standard poznat tjelesnom čovjeku, je „Ne čini bližnjemu ono što Ne bi htio da ti tvoj bližnji učini.” Ovo je negativna dobrota, u najboljem slučaju; ali Zlatno pravilo koje nitko drugi osim Novog Stvorenja trenutno ne može shvatiti, ili čak razumjeti, je pozitivne vrste—„Čini drugima kao što bi želio da oni tebi učine.” Ovo je pozitivna dobrota, ali samo Pravda. Ako članovi Novog Stvorenja ne uspijevaju s vremena na vrijeme da se pridržavaju svake značajke ovog Zlatnog pravila, jednostavnog zakona Pravde, to mora biti na njihovu ozbiljnu bol i žaljenje, osim ako su samo „djeca” na novom putu. I ako bilo kakvo kršenje ovog pravila donosi bol i žaljenje, to je siguran znak da kršenje nije bilo namjerno, niti od srca, nije bilo kršenje načela od strane Novog Stvorenja, nego, u najboljem slučaju, kršenje na koje se je zažmirilo s jednim okom od strane tijela ili spotaknulo, suprotno željama duha ili namjere. Međutim, u onoj mjeri u kojoj je novi um živ prema Bogu, i revan da vrši njegovu volju, u toj istoj mjeri bit će brz, oprezan i energičan u čuvanju „zemljane posude” u kojoj boravi. Staviti će na sebe bojnu opremu Božju, da bi mogao biti u stanju voditi dobar rat protiv slabosti tijela. Inzistirat će na tome da ako je počinjena pogreška, bilo riječju ili djelom, nadoknada će, s dobrim namjerama, ako je moguće, brzo biti pružena: da se tako „zemljana posuda”, nađe da joj se suprotstavlja i sramoti, i da tako može postati manje aktivna u svojem protivljenju novom umu.

Ovaj božanski zakon utječe na odnos Novog Stvorenja prema Bogu. Prepoznaje značenje izraza: „Ljubi Gospodina *svim* srcem svojim, *svim* umom svojim, *svim* svojim bićem, sa *svom* snagom svojim.” Ne nalazi mjesta za sebe ovdje, osim što će ja biti u potpunosti u skladu s Bogom. To utječe na njegov odnos s braćom, jer kako može voljeti Boga, koga nije vidio (osim okom vjere), ako on ne voli braću koja imaju Božji Duh i koju je vidio s doslovnim okom? (1. Ivan. 4:20,21) Dok uči pažljivo uzimati u obzir u svojem bavljenju s njima, činiti za njih i prema njima onako kao što bi on htio da bi oni trebali činiti za njega i prema njemu, on nalazi da to utiče na veliku preobrazbu u životu; da to uopće nije pravilo ili zakon prema kojem su on sam i drugi navikli živjeti, razmišljati, djelovati, govoriti.

On nalazi da kao što bi želio da se braća ponašaju ljubazno prema njemu, i govore mu nježno, da on tako treba govoriti i postupati ljubazno i nježno prema njima. Kao što bi želio da oni budu strpljivi s njegovim nesavršenostima i slabostima, i da prevuku mantil milostinje nad tim ljudskim manama, tako bi on trebao učiniti prema njima. On nalazi da kao što on ne bi volio da braća govore zlo o njemu, čak i ako bi to zlo bilo istinito, tako bi on trebao biti ljubazan prema njima, i „govoriti zlo ni o kome”, nego „činiti dobro svim ljudima,” posebno kućanstvu vjere. Kao što on ne bi volio da drugi očekuju od njega više nego što bi razumno mogao učiniti, tako ni on ne bi trebao očekivati od drugih više nego što bi razumno mogli učiniti. . Isto bi načelo funkcioniralo i u pogledu svijeta i njegovih poslova. Cijeli tijek života je tako postupno promijenjen; i, kao što Apostol sugerira, ta promjena dolazi razmjerno dok „gledamo slavu Gospodnju”—razmjerno kako počinjemo shvaćati i naučiti kopirati veličanstvo božanskog karaktera kojim vlada ovo Zlatno Pravilo savršene Pravde, zajedno sa obilujućom Ljubavlju.

Kada se naši novi umovi, nove volje, začeti od svetog Duha, razvijaju, postupno se „mijenjaju iz slave u slavu” kvalitete srca; i tako promijenjeni u našim srcima, našim umovima, našim voljama, našim namjerama (a koliko je to moguće

također i izvana), postajemo prikladni ili „podobni”, prema božanskom obećanju, za veliku i konačnu *promjenu* uskrsnuća, kada ono što se sije u slabosti i propadljivosti mora biti podignuto u moći i slavi, duhovno Novo Stvorenje—Krist Božji. Razni dobri i korisni savjeti, opomene i sugestije su nam dali Apostoli i to je ponavljano i potvrđeno od strane razne braće, kao korisno za ukor, za ispravljanje itd.; ali Zakon, blagoslovljeni Zakon, pod kojeg je stavljeno Novo Stvorenje, je Zakon ljubavi, koji nadmašuje Zlatno Pravilo. Ispravno shvaćeno, to bi značilo da mnoge stvari koje sada čini Novo Stvorenje više ne bi bilo učinjeno; i mnoge stvari sada zanemareno od strane njih bi bilo izvedeno sa revnošću i marljivošću.

Savršeni Zakon Slobode

Ako bi bilo tko na početku bio sklon misliti o Novom Stvorenju da je bilo ostavljeno od Gospodina previše slobodnim, bez odgovarajućih ograničenja i pravila, nesumnjivo su doživjeli promjenu razmišljanja kada su počeli uviđati duljine i širine i opće sveobuhvatnosti ovog Božjeg Zakona, kratko sažetog u ovoj jednoj riječi, Ljubavi. Apostol ga naziva „zakon slobode” (Jak. 1:25); ali Bog taj zakon slobode čini primjenjivim samo na Novo Stvorenje, začeto od njegovog Duha. On ne može biti primjenjiv ni na koga drugoga. Drugi su još uvijek pod ili Mojsijevim Zakonom, kao sluge koji nisu prikladni za „slobodu s kojom Krist čini slobodnim” sinovima, ili su pak pod osudom izvornog zakona—osudom smrti, i kao osuđeni grešnici se još uvijek tretiraju kao stranci, tuđinci, i otuđeni, koji su bez Boga i koji nemaju nade u svijetu—oni čak i ne znaju za milost Božju koja donosi spasenje na koncu svijetu općenito, ali koja se u ovom trenutku očitovala samo relativnoj nekolicini malo, velika masa spriječena je od Protivnika od slušanja poruke božanske ljubavi i iskupljenja. On zaslijepljuje umove i začeppljuje uši većini čovječanstva s naucima đavolskim itd. (2 Kor 4:4; 1 Tim. 4:1)

Sloboda nije za zlu naklonjene, kao što društvo svjedoči kad ih zatvori; i tako savršeni Zakon slobode nije primjeren zlu naklonjenima, nego dobru naklonjenima—*savršenima*. Svijet neće biti ostavljen Zakonu Ljubavi tijekom Milenija, nego će biti vladan s Pravdom i Milosrđem pod zakonom poslušnosti Kraljevstvu. Tek na kraju Kraljevstva (kada će namjerno zli biti odsječeni u Drugoj smrti) će rasa—dokazana savršenom i u potpunosti u skladu s božanskim standardom—biti stavljena pod Zakon slobode—Ljubav, i njegovo Zlatno Pravilo. Sve dok su nezreli u većini će slučajeva biti tretirani kao sluge. (Heb. 13:17) S Novim Stvorenjem, sada pod Zakonom Slobode, tako se bavi jer njima su „stare stvari prošle, sve stvari su im postale novima”—oni sada mrze grijeh i vole pravednost i koriste njihovu slobodu, ne kao priliku da zadovolje tijelo, nego da ga usmrte—ne da se naslađuju u grijehu, nego da žrtvuju zemaljske interese u suradnji s Gospodinom u odlaganju grijeha i oslobađanju svijeta od njega i njegove plaće smrti. One ponovno začete za ovaj novi duh ili stav—Duh Božji—i koji su postali učenici u školi Kristovoj da uče o njemu i hodaju njegovim koracima—ove, i samo ove, može se sigurno staviti pod Zakon Slobode. A ako izgube duh njihovog posvojenja, prestaju biti sinovima, prestaju biti pod tim Zakonom Slobode.

Oni koji sada uče koristiti slobodu za koju Krist oslobađa—oni koji po posvećenju dolaze pod ovaj savršeni Zakon Ljubavi, i koji, ispod njega, polažu svoje živote za braću i zbog istine, i zbog pravednosti—ovi vjerni će se računati dostojnima biti Gospodinovim zastupnicima i sunasljednicima sa njegovim Ljubljenim Sinom u velikom djelu blagoslivljanja svijeta. I koliko je potrebno za ovu kvalifikaciju za njihov rad—koliko je to očigledno potrebno da oni koji bi bili učitelji i pomagači i suci i vladari svijeta—tako blagoslivljajući sve obitelji zemlje tijekom Milenijskog doba—bi se trebali razviti u punini i biti testirani u ovoj kvalifikaciji Ljubavi, kako bi bili milosrdni i vjerni Kraljevski Svećenici!